

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 362/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. júna 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Janou Fridrichovou, Advokátska kancelária, Jakubovo námestie 9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoPr 18/2014 a jeho uznesením z 20. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. mája 2015 osobne do podateľne doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 CoPr 18/2014 a jeho uznesením z 20. februára 2015.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je žalobcom v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 20 Cpr 4/2014. Okresný súd mu na pojednávaní uznesením z 18. novembra 2014 uložil povinnosť, aby do termínu ďalšieho

pojednávania (10. februára 2015) oznámil stav veci, prípadne to, či trvá na podanej žalobe. Zároveň tým istým uznesením pojednávanie odročil na 10. február 2015. Hoci uznesenie neobsahuje poučenie o opravnom prostriedku, podľa názoru sťažovateľa je proti nemu prípustné odvolanie, keďže vzhľadom na uložení povinnosť ho nemožno považovať za uznesenie, ktorým sa upravuje vedenie konania v zmysle § 202 ods. 3 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku. Uznesením krajského súdu č. k. 2 CoPr 18/2014-81 z 20. februára 2015 bolo odvolanie sťažovateľa odmietnuté ako neprípustné.

Podľa presvedčenia sťažovateľa došlo k porušeniu označeného článku ústavy. Postup okresného súdu, ktorý vyvinul nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí, ktoré nemajú oporu v zákone, je neprípustný. Práve preto bolo proti uzneseniu okresného súdu odvolanie prípustné.

Sťažovateľ žiada vydať nález v tomto znení:

„1. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn.: 2 CoPr 18/2014 porušil právo [REDAKOVANÉ], aby sa jeho vec prerokovala v spravodlivom procese zaručené čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn.: 2 CoPr 18/2014 zo dňa 20.02.2015 a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Krajskému súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn.: 2 CoPr 18/2014 prikazuje sa konať bez zbytočných prieťahov.

4. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] trovy konania, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Jany Fridrichovej(...).“

II.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 2 CoPr 18/2014-81 z 20. februára 2015 doručeného právnej zástupkyňi sťažovateľa 17. apríla 2015 vyplýva, že ním bolo odmietnuté odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 20 Cpr 4/2014-57 z 18. novembra 2014, pretože smerovalo proti uzneseniu, ktorým sa upravuje vedenie konania. Takéto odvolanie bolo podľa § 202 ods. 3 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku neprípustné.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ nepodal proti uvedenému uzneseniu krajského súdu dovolanie.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Sťažovateľ je presvedčený, že proti uzneseniu okresného súdu (ktoré považuje za hrubo nezákonné a protiústavné) bolo prípustné odvolanie, ktoré však napriek tomu krajský súd odmietol ako neprípustné. Sťažovateľ teda z obsahového hľadiska nepochybne tvrdí, že postupom krajského súdu, ktorý nerozhodol vo veci meritórne, mu bola odňatá možnosť konať v rámci odvolacieho konania.

Za uvedeného stavu bolo možné podať proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť by vyplývala z ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Podľa zistenia ústavného súdu však sťažovateľ dovolanie nepodal. Tým je dané, že nevyužil účinný zákonný opravný prostriedok, ktorý mal k dispozícii. To zakladá neprípustnosť sťažnosti.

Napokon treba uviesť, že sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, preto neprichádzal do úvahy ani prípadný možný postup ústavného súdu v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2015